

1

Dan

Dnes přišla do dílny žena. Její vlasy měly barvu ořechového dřeva a oči tentýž odstín, jaký má v říjnu kapradí. Ponožky svítily třešňovou červení, což bylo pozoruhodné, protože pro zbytek oblečení zvolila truchlivé odstíny. Přes rameno nesla obrovskou tašku. Z plátna. S obrovskou sponou. Čtvercovou. Ale ta zůstala otevřená. Stejně jako ženina pusa. Přeshlapovala u dveří z jedné nohy na druhou, tak jsem jí řekl, ať jde dál. Trochu jsem huhlal, protože jsem měl na obličejí respirátor. Zeptala se mě, co jsem říkal, a tak jsem si ho sundal. Taky jsem si sundal sluchátka. A zopakoval jsem jí to. Vešla dovnitř. Ty ponožky byly červené až běda. Jako její tváře.

„Omlouvám se za tu nezdořilost, ale jsem úplně pať.“ Upřímně řečeno, vypadala tak. „Vy jste... Asi ne, co? Vy jste všechno tohle vyrobil?“

Odpověděl jsem, že ano.

„Páni! Zkrátka tomu nemůžu uvěřit!“ zvolala a rozhlížela se kolem.

Zeptal jsem se jí, proč ne.

„Víte... Nejspíš proto, že uprostřed pustiny by člověk něco takového nečekal. Tolikrát jsem kolem projížděla a neměla ponětí, co všechno se tady skrývá!“

Položil jsem sluchátka a respirátor na ponk a sdělil jí, že *něco takového* tady *skutečně* je. Možná jsem měl zdůraznit, že nejsme uprostřed pustiny. Zdaleka ne. Tohle je Exmoor, žádná divočina, místo, které moc dobře znám, a moje dílna je jeho součástí. Ale nic jsem jí neřekl, protože by bylo neslušné jí odporovat.

Ranní světlo, proudící dovnitř trojicí oken, zvýraznilo šikmé trámy. Ozářilo dřevěné hobliny. Postříbřilo okraje křivek a oblouků kolem nás a nakreslilo na podlahu stíny v podobě strun.

Žena potřásala hlavou a vlasy barvy ořechu jí poletovaly kolem tváří. „To je nádhera! Jsou tak krásné, tak krásné! Připadám si jako v pohádce. Přijde mi zvláštní, že ze všech dní v roce jsem k vám zaobloučila zrovna dnes!“

Dnes je sobota 9. září 2017. Copak je tenhle den něčím zvláštní? Ze slušnosti jsem se usmál. Nebyl jsem si jistý, jestli si přeje, abych se zeptal, čím je dnešní den tak mimořádný. Některé věci jsou pro spoustu lidí neobvyklé, zato mně divné vůbec nepřipadají. A hodně lidí naopak považuje za normální věci, které se mi zdají nepatřičné.

Žena se na mě dál dívala. Potom se rozhlédla po dílně a zase na mě upřela oči. Zatáhla za popruh plátěné tašky, která jí padala z ramene, a upravila si ho. „Nevadilo by vám, kdybych se zeptala, jak jste tu dlouho?“

Řekl jsem jí, že jsem zde hodinu a čtyřicet tři minut. Předtím jsem byl na procházce v lese. Usmála se a namítla: „Ne. Zajímalo mě, jak dlouho tady pracujete. V téhle dílně.“

Odpověděl jsem, že mi bylo deset, když jsem sem poprvé vstoupil, a nyní je mi třiatřicet, což znamená (vysvětlil jsem jí pro případ, že by jí matematika dělala potíže), že jsem zde dvacet tři let.

„Ne! Tomu se ani nechce věřit!“ zvolala znovu. Zdálo se, že má problém s vnímáním reality. Pomalu zavrtěla hlavou. „To se mi snad jenom zdá.“

Nabídl jsem se, že ji štípnu.

Rozesmála se. Její smích zněl zajímavě. Výbušně. A trochu u toho chrochtala.

Co se stalo dál? Přistoupil jsem k ní a potřásl jí rukou, protože se to patří. Očekává se od vás, že člověku podáte ruku, ne že ho štípnete. Víím, co se sluší, proto jsem se představil. „Jmenuji se Dan Hollis a jsem exmoorský harfař.“

„Ráda vás poznávám. Jsem Ellie Jacobsová, exmoorská... hospodyňka.“

Hospodyňka neznemená, že má hospodu. Znamená to, že je žena v domácnosti. Má manžela, který chodí každý den do práce,